

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 10



„Urunk szava, te égi tűz ...”

2008 a Biblia éve. Úgy is mondhatnánk, hogy volt, hiszen lassan lecsengőben az esztendő.

Miközben azon töprengek, kinek mit jelent ma még Isten Igéje, idős lelkész képe elevenedik meg előttem - valamikor rajta keresztül ismertem meg a keskeny utat. Csupa-szív természetű, lángoló érzelmeiktől fűtött igehirdető volt. Tőle hallottam a következő történetet.

*Idős asszonyról szól, akinek megtérése után minde-
ne lett a Szentírás. Nem győzött betelni a drága vi-
gasztaló szavakkal. Őszinte, mély bűnbánatra indítot-
ták az Úr feddő szavai, és kimondhatatlan örömet,
békességet talált a keresztre feszített Megváltó felbe-
csülhetetlen szeretetében, bűnbocsátó irgalmában.
Napi eledele volt a mennyei manna, az írott Ige.
Azonban eljött az öregség nemszeretem ideje, a látá-
sa gyengült, s a hűséges lélek végül megvakult.*

*A naponkénti bibliaolvasást azonban nem tudta
nélkülözni. Idős kora ellenére megtanulta a vakírást,
és ettől kezdve ujjaival tapogatta ki az égi üzenetet.*

*De egyszer baleset érte. Vakon matatva az asztalán
véletlenül felborította kis petróleumfőzőjét, és össze-
égette az ujjait. A sebek lassan gyógyultak, hegesed-
tek, s az asszony rémülten állapította meg, hogy a
megvastagodott bőr nem érzékeli a pontozott betűket.
Fájdalmas sírással borult a szent könyvre, csókol-
gatni kezdte, és hirtelen felujjongott: ajkával képes
volt kitapintani a szöveget. Attól kezdve ajkával ol-
vasta, szó szerint végigcsókolta a Bibliát.*

Amikor a lelkipásztor a történet végére ért, kezében a Szentírással felkiáltott: „Ó, az Úr csókolnivaló, drága Igéje!”

Lehet, egyesek érzélgősnek, még talán hihetetlennek is találják az esetet. Nem tudok kezeskedni a valódiságáért. A prédikátort meg szangvinikusnak, könnyen hevülőnek tarthatják. Magam is inkább hajlok a szárazabb, józan gondolkodásra. Mégis: nagy próbák, hitet döngető kísértések idején, mikor „az erőszakosok haragja olyan ... mint kőfalrontó szélvész” (És 25,4), és az Úr kinyitja előttem ígéretei gazdag kincsesházának akár csak egy kis kamrácskáját: „... ne félj, mert megváltottalak, ne vedden hívatalak, enyém vagy ... hívj segítségül a nyomorúság idején, én megszabadítlak ... a te neved kiöntött drága kenet ...”, igen, ilyenkor – senki ne lássa – a szemem sokszor könnyel telik meg, és – senki ne hallja – elsutogom azt az érzélgős mondatot: „Ó, az Úr csókolnivaló Igéje!”

Felidézem a Megváltó alakját, aki a Kísértő legarcátlanabb és legcsábítóbb ajánlatait az írott Ige szavaival verte vissza. Gondolok az esztelen hajszára, amit sötét évszázadokban fanatikus inkvizitorok a Biblia kiirtásáért folytattak. Vagy a gúnyolódó szabadgondolkodókra, akik sajnálkozó lenézéssel tekintenek az öreg Könyv körül „görnyedőkre”. Hányan vállalták a lekicsinylést, üldözést, száműzetést, gályarabságot, az emberi méltóságtól való megfosztást Isten tiszta evangéliumáért! Egy mesekönyvért tették volna?

Megütközve hallottam a napokban, hogy egy világszerte elterjedt keresztény egyház feje nyilvánosan bűnbánatot tartott, amiért egyes képviselői bizonyos korokban szó szerint értelmezték a Szentírást. „Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket” (Zsolt 2,4). Neki voltak és vannak követői, akik földi hatalmaságokkal dacolva javaikat, egzisztenciájukat, szabadságukat sőt életüket tették le Isten Igéjének védelméért. Csak az európai diktatúrák idején hány meg hány csempésze volt Istennek, akik mindent kockára téve hozták, vitték – vasfüggönyön keresztül is – az élet Igéjét.

És voltak, vannak az Úrnak gyermekei, akik nem szégyelltek, ma sem szégyellik vallani, hogy Isten szava naponkénti táplálékuk. Abból nyernek erőt, kitartást az élet küzdelmei között, ott találnak vigasztalást, bátorítást a letörtség, csüggedés idején, abban keresnek tanácsot döntő kérdésekre, és abból nyerik a feloldozás ígértét, ha valamit elrontottak.

Hiányzik könyvtáradból a Biblia? Vagy porosodik eldugva valahol az érdekesítőbb olvasmányok mögött? Nagyon sajnállak. Az élet egyedül igaz forrásától fosztod meg magad!

ITné

Primus Truber

Aki most átutazik Szlovénián, és kezébe veszi ott az egy-eurós pénzermét, figyelje meg, kinek a képe van rajta: az egyetlen bibliafordítóé, akit fémpenzen valaha megörökítettek, Primus Truberé. Ebben az évben ünneplik születésének négyszázadik évfordulóját.

Primus Truber (szlovén nyelven Primoz Tubar) – feltehetően – 1508. június 9-én született a szlovéniai Velike Lasce melletti Rascicában. Mint molnár fia lelkészi pályára készülve tizenkét éves korában kezdte meg tanulmányait Rijekában és Salzburgban, majd 1524-től Triesztben. Itt került kapcsolatba a humanista eszmékkel és a reformációval is. Lelkész lett, de protestáns meggyőződését oly vehemensen képviselte, hogy a püspök végül kiközösítette.

Németországba került, ahol mint luteránus lelkész Kemptenben kezdte meg működését. Itt fordította le 1553 és 1561 között a Luther-bibliát szlovén nyelvre. Ösztönzésére Urachban nyomda létesült, ahol délszláv nyelvre fordított Újszövetségeket készítettek. Truber aztán 1567-ben a Tübingen melletti Derendingenben lett lelkész, és ott halt meg 1586-ban.

Hazájának abban az időben nem volt saját irodalma, a szlovén csak beszélt nyelv volt. Truber Németországból rendszerezte és jegyezte fel a nyelvet. A szlovének nehéz politikai viszonyok közt éltek akkoriban: fenyegetve nyugatról a katolikus Habsburgoktól, kelet felől a mohamedán törököktől, s most egyszerre létrejött írásbeli kultúrájuk. Nagy előrelépést jelentett ez, nemcsak nemzeti öntudatuk számára.

A protestánsok ma kisebbséget jelentenek Szlovéniában, de Primus Trubert mindenki ismeri – és nem csupán azóta, hogy képe ott díszleg az euro-érmén.

(Kivonat a BibelReport 2008 III számából)

Nem csupán kenyérrel él az ember

Máté 4,4

30 000 rabot számlál a tisztí fogolytábor. A napi étel ¾ liter vízből áll, benne egy maréknyi valamilyen mag. Naponta százak halnak meg éhség és kimerültség miatt. Mindenki ott szorong a kérdés: „Mikor fogok én sorra kerülni?” Mély búskomorság uralkodik a foglyok között. Eltompultan, maguk elé meredve ülnek az emberek a földön, várva az utolsó órát.

Valakinek, akiben van még némi energia és életkedv, jó gondolata támad. „Mi lenne, ha minden nap csalánt, málnalevelet meg egyéb zöld növényt gyűjtenénk, és azzal ízesítenénk a vízlevest?” Javaslatra tetszésre talál. Küldöttség megy a tolmácshoz, aki továbbítja a kérést a parancsnoknak. Megadják az engedélyt a zöldtakarmány gyűjtéséhez.

A rabok fáradtan vonszolják magukat a közeli erdőbe, és megtöltik zsákjukat mindenféle növényvel. A lágerbe visszatérve mindig szigorú az ellenőrzés, nehogy valami tiltott dolgot becsempésszenek.

Egy napon gyűjtögetés közben elhagyott tanyára bukkannak. Átkutatják valami ennivaló után, de eredménytelenül. És akkor egy öreg családi Bibliát találnak. A krónikából megállapítják, hogy honfitárs lehetett az egykori háztulajdonos. Egyszerre élénk vágy támad a foglyokban, hogy a Szentírást magukkal vigyék a lágerbe. De hogyan? Szigorúan tilos bármiféle iromány bevitelle. Pedig milyen jó lenne ott, a sok éhező és haldokló között Isten szavát hallani! Rövid „hadi tanácsot” tartanak, és elhatározzák, hogy a vastag könyvet kettéosztva beleteszik az egyik zsákba. Sorsot vetnek, ki fogja vinni. A sors egy misszionáriusra esik. A kiválasztott neki is lát mindjárt a munkának. Vastag réteg csalánt tapos a zsákjába, rá a könyv egyik felét, majd újabb réteg csalán következik és a könyv másik fele. Végül keményen tele-tömi a zsákot. Aztán indulás vissza a lágerbe. A misszionárius magában könyörög a terv sikeréért. Kicsit szorong, hogy vajon a kegyetlen mongol lesz a kapuőr vagy a jóindulatú ukrán.

Ellenőrzés! A mongol követeli az összes zsák kiürítését. A misszionárius az utolsó a sorban. Szíve a torkában ver. A mongollal nem lehet ujjat húzni. Most ő következik. Mivel kissé vonakodik, a ferde szemű dühösen megragadja a zsákot, és felfordítja. Rázza, rázogattja, de a keményen beletaposott tartalom nem hull ki. Az ő erre felbőszülve kardjával néhányszor beleszúr a zsákba, de mindig a könyv mellé talál. Isten csodálatos módon megőrzi szolgáját.

A Biblia bent van a lágerben. Egyetlen Biblia 30 000 ember számára! Futótűzként terjed el a hír. Sokan szorongnak az értékes kincs körül. Újabb nehézség támad. Az összecsődülést a táborban azonnal észreveszik. A szükség azonban találékony. A Bibliát szép egyenletesen ötven részre szedik szét, és átadják ötven megbízható embernek.

A férfiak most estéről estére összegyűlnek az Ige körül. A parancsnokság előtt azonban nem marad rejtve a dolog. A rabok imával támogatva küldöttséget menesztenek a tábor hatalmasához. Bölcsen, ügyesen elmagyarázzák neki, hogy ezeknek az írásoknak az olvasása békére hangolja a rabokat. A parancsnok ezt a maga módján értelmezi. „Jól van, jól van – mondja -, jó lesz antifasiszta könyv.”

Most aztán naponta összejöhetnek az Ige tanulmányozására. Sokan felébrednek tompa elkeseredettségükből és bátorságra kapnak. Az életunt levertség örvendező hangulatnak ad helyet. Akik már rég lemondtak magukról, új életkedvet kapnak. Ez a lelki áthangolódás kihat a testi állapotra is. Csökken a halálozási ráta, habár az ellátás ugyanolyan marad.

Ki vitte végbe ezt a változást? Senki más, csak a Biblia, melyből évezredek óta az élet erői áradnak. Az ember nem csupán kenyérrel él, hanem sokkal inkább Isten Igéjével. Ez a jézusi szó ott, a fogolytáborban beteljesedett. Igazságát rajtunk is bizonyítani fogja, ha belső kapcsolatba kerülünk a Bibliával és Jézus Krisztussal, az élet kenyérével.

K. K.

Aki ebből a vízből iszik

Amikor a neves író, Walter Scott röviddel halála előtt visszatért hazájába Itáliából, a meghitt látvány annyira felelevenítette a reszkető öreget, hogy egy ideig reménykedett a gyógyulásában. Nemsokára azonban mégis éreznie kellett, hogy közeledik a búcsú órája. Egy napon odafordult a vejéhez, és megkérte: „Add ide nekem a könyvet.” – „Miféle könyvet?” – tudakolta a vő. „Hogy kérdezhetsz ilyet – felelt a neves ember, akinek a könyvei elbűvölték a világot -, hogy kérdezheted egyáltalán, hogy miféle könyvet? Csak egyetlen könyv létezik, a drága Biblia! Igazság, mely el nem avul; gazdagság, mely ki nem fogy; öröm, amivel soha nem lehet betelni; korona, amit nem kezd ki a rozsdá.”

Uram, segíts!

A szép vitorlás, a „Marieliese” első útjára indult Valparaisóba. Jó ideig kedvező körülmények között haladtak, és az útnak már majdnem a felét megtették. A kapitány azonban néhány napja súlyos betegen feküdt a kabinjában, és úgy látszott, hogy a kikötőt már nem fogja élve elérni. Egy napon így szólt a mellette álló kormányoshoz: „Érzem, hogy a vég felé közeledem. Nem érem meg, hogy célhoz érjünk. De hogy jutok el a másik kikötőbe, odafenn? Ó, segítsen nekem!”

„Kapitány – felelte a kormányos -, ezt magam sem tudom, soha nem gondolkodtam rajta. Mindig igazságos voltam, tettem a kötelességemet, de Istennel nem foglalkoztam.” – „Küldje akkor ide a másodkormányost” – kérte a kapitány.

Jött az ember, de ő sem tudta a kapitány lelki gyötrelmét eloszlatni. A legénység egyik tagja a másik után sorakozott fel a kapitány ágya mellett, azonban egy sem volt képes a haldoklónak az üdvösség útját megmutatni. Még a kis hajósinas volt hátra, s a kapitány őt is magához rendelte.

„Müller Károly – szólt a beteg -, van otthon édesanyád? Hívő asszony, tanított téged imádkozni?”

„Igen, kapitány, és amikor otthonról eljöttem, adott egy Bibliát.”

„Itt a Bibliád, fiú?”

„Itt van, anyámnak meg kellett ígérnem, hogy minden nap olvasni fogom.”

„Hozd ide, és olvasd nekem valamit belőle, ami segít a halálban.”

Károly elővette a Bibliáját, felnyitotta Ézsaiás könyvének 53. fejezetét, és olvasni kezdett. Az ötödik vershez érve azonban megakadt.

„Kapitány – kérdezte -, olvashatom-e úgy, ahogy anyám tanította?”

„Tedd nyugodtan.”

Károly folytatta az olvasást: „Ő megsebesítettett Müller Károly bűneiért, megrontatott Müller Károly vétkeiért, a büntetés őrajta van, hogy Müller Károly-

nak békessége legyen, és Müller Károly az ő sebeivel gyógyult meg.”

„Állj – szólt a kapitány -, ez az, amire szükségem van. Olvasd még egyszer a verset, fiú, de az én nevemet tedd a tied helyébe.”

A fiú teljesítette a kérést, és a kapitány ezzel a vigasztalással mehetett be a békesség mennyei kikötőjébe: „Peter Jensen az ő sebeivel gyógyult meg.”

„Ketten örölnék együtt ...”

Egy Johannes nevű svéd molnárlegény élő hitre jutott a Biblia olvasásán keresztül, és attól kezdve komoly keresztyén életet folytatott. A molnár és a többi alkalmazott sokat bosszantotta, ingerelte emiatt, ő azonban állhatatos maradt. Legjobban a molnár húszéves fiának, Andreasnak volt szálka a szemében Johannes megváltozott élete, akivel naponta együtt kellett dolgoznia. Mindent elkövetett, hogy visszacsalogassa őt a korábbi kicsapongó életbe. Mivel azonban semmit nem sikerült elérnie, bosszút forralt. Fogta egy napon Johannes Bibliáját, és elhatározta, hogy beveti a vízbe. Közben gépiesen kinyitotta a könyvet, és tekintete ezekre a szavakra esett: „Ketten örölnék együtt, az egyik felvétetik, a másik otthagytatik.” Az Ige mint kétélű kard hasított a szívébe. Visszatette a Szentírást, és mélyen magába szállt. Bűnbánatra jutott, megtért, és a hívő molnárlegénnyel azonnal egy szív és egy lélek lettek. A két fiatalat használta Isten eszköznek abban az ébredésben, ami a faluban kezdődött, és később az egész környékre kiterjedt.

TELJES SZÍVEDBŐL, TELJES LELKEDBŐL

Pszichológus volt, és korábban szüleivel együtt élt Svájcban, akik tekintélyes, jómódú emberek voltak, tulajdonosai több szép háznak. Ernst nem szorult rá, hogy dolgozzon. Pénz bőven állt rendelkezésére, családról egyelőre nem kellett gondoskodnia. Ha a szülők bizonyos aggodalommal tekintettek a fiukra, nem anyagi okok miatt tették. Hiszen tudták, mekkora vagyont fog egyszer örökölni. Ernst természete okozott szorongást nekik. A fiú annyira más volt, mint a testvérei – álmodozó, befelé forduló. Von Watten úr csak a fejét csóválta, ha rá nézett. „Nem tudom, honnan örökölte Ernst ezt a természetet. Sem a te családban, sem az enyémben nem volt hozzá hasonló” – mondogatta a feleségének.

„Jó lenne, ha eleven, temperamentumos feleséget találna, aki ebből az álmodozásból kiszakítaná” – vélte az anyja.

„Igazad van, meg kellene nősülnie. De kit vegyen el?” Az apa végigfutott gondolatban az ismerős lányok során. Melyik lenne hajlandó ezt a csendes, félrevonult fiatalembert választani? Volt köztük nem egy elragadó teremtés, akit szívesen látott volna menyének. Von Wattennét is hasonlóknak foglalkoztatták. „Alig hiszem – mondta végül -, hogy valamelyik hozzámenne Ernsthez. Pedig az sem lenne baj, ha nem vagyonos a leány.”

Ernst azonban nem gondolt házasságra, habár benne volt már a korban. A legtöbb ismerős leány természetét

Most már tíz éve dolgozott a kórházban, ahol annak idején kezdte. Útja nem volt könnyű. Túl kellett tennie magát nővértársai sajnálkozó pillantásain, sőt néha kénytelen volt lenyelni egyesek kaján megjegyzéseit.

- Egy kicsit több igyekezettel le tudtál volna vizsgázni.

- Hogy újra meg újra olyan örült fejfájásod van, arról végül is nem tehetsz. De örökre segédnővérenek maradni ... nem, az nálam nem jöhetne szóba!

- Tulajdonképpen egy szobalány is meg tud élni. És még az is jobb, mint itt lealacsonyodni egy takarítónő színvonalára. Hiszen mint segédnővérenek a legalantasabb munkát kell végezned.

Az osztályos nővér egyszer fültanúja volt egy ilyen beszélgetésnek. Meglehetősen éles hangon szólt közbe: - Többre becsülök egy hűséges és lelkiismeretes segédnővért, mint egy beképzelt vizsgázott személyt, aki munka közben állandóan az órát lesi, hogy mikor jár már le a munkaideje. – A lányok eloldalogtak.

Frida megpróbálta erőszakkal legyűrni elégtelenségének tudatát. Egy napon a főorvos félrevonta őt.

– Frida nővér – mondta -, nincs szükség rá, hogy kisebbségi komplexus gyötörje. Mi nem szeretnénk magát itt nélkülözni. Hadd köszönjem meg személyesen hűséges odaadását! – Frida zavarában és a meglepetéstől egy szót sem tudott szólni. Csak állt tehetetlenül az orvos előtt.

Ilyen és hasonló élmények vonultak el Frida szeme előtt, mikor azon az éjszakán álmatlanul feküdt egykori szobájában. Nem, igazán nem mondott csődöt. Kicsi erejét hűségesen használta, és továbbra is ezt fogja tenni. Mielőtt a szabadságára indult ide, a rokonaihoz, az osztályos nővér komolyan elővette. – Frida nővér, nem örülök, hogy lemondta a Boden-tó melletti üdülést. Nagyon szükséges lett volna, hogy gondoljon egyszer az egészségére. A szabadságát évek óta valamelyik rokonnál tölti, hogy segítsen. Egyszer a húga vár gyereket, és magának kell a háztartást vezetnie, míg ő kórházban van. Aztán sürgősen fontos a segítsége valahol a szénagyűjtésnél. Megint máskor a fivére töri el a lábát, és a sógornót kell támogatni. Minden évben történik valami, és a helyzet mindig ugyanaz: maga kényszerítve érzi magát, hogy másoknak segítsen.

- De hogy hagyhatnám cserben az enyéimet? - próbált Frida védekezni. – Nincs senki, aki helyettem beugorjon.

- Csak ne nézzen rám ilyen kétségbeesetten – felelte Ella nővér. - Ismétlem: mi nagyon meg vagyunk elégedve magával. Ha nincs itt, a betegek naponta kérdik, hogy mikor jön vissza. Brunner úr, aki súlyos beteg felességét esténként látogatja, nemrég úgy nyilatkozott, hogy Frida nővér a lelke az osztálynak. Nem volt éppen hízelgő rám nézve, de őszinte szívvel aláírom.

- Ó, Ella nővér, én csak kis segédszemély vagyok.

- Ne mondja, hogy „csak”. Mi ismerjük magát. De vegye komolyan a tanácsomat. Gondoljon egyszer sa-

ját magára is! Nem azt akarom mondani, hogy a szabadságát töltsé úgy, mint a többi nővér, repüljön Teneriffába vagy Mallorcába. Van más üdülési lehetőség hazai viszonylatban is. Volt már például az Északi-tengernél?

- Nem. Majdnem eljutottam a Boden-tóhoz, de a sógorom szívinfarktust kapott, és nem hagyhatom magára a testvéreimet az aratás idején.

- A Feketeerdőt sem ismeri?

- Nem, csak azokat a hegyeket, ahol felnőttem. De mindig olyan szépnek találok őket.

Az osztályos nővér a fejét csóválta. – Magán nem lehet segíteni. Attól félek, túlbecsüli az erejét. Egy napon össze fog roppanni.

Frida nővér sokáig nem tudott elpihenni. A következő nap nagy feladatok megoldását követeli tőle. Mindjárt reggel fel kell keresse a községi elöljárót, hogy megtudja, van-e szabad munkaerő, akit igénybe vehetne. Bizonyára tud ajánlani valakit.

Végre elaludt. Még egyáltalán nem érezte kipihentnek magát, amikor viharosan felrántották az ajtaját. Az ikrek rontottak be hálórúhában, mosdatlanul, fésületlenül, és egy pillanat alatt bebújtak mellé két oldalról a takaró alá. Kezükből szorongatták a nagynénitől kapott ajándékot.

– Nézd, Frida néni! A majomka velem aludt az ágyban!

A kis unokahúg a babáját a nagynéni karjára fektette.

- Megengedem, hogy tartsd egy kicsit.

Ki tudott volna haragudni rájuk? Frida magához ölelte mindkettőt, akik megállás nélkül locsogtak. – De ma nekünk is szabad kimenni a mezőre, ugye? Nem akarunk mindig Lórivallal itt maradni és várni a mamára.

- Odakint viszont most már hideg van!

- De meg akarjuk mutatni neked azt a nagy tarka madarat, amit tegnap láttunk.

- Biztosan a harkályra gondoltok. Az valóban szép madár. És láttátok már milyen szép tarka ősszel az erdő? Szinte ragyog a sok szín.

Ebben a pillanatban Anna nyitotta ki az ajtót. - Szóval itt vagytok! Azért nem talállak titeket. Hagyhattátok volna Frida nénit még egy kicsit aludni.

- Már rég fenn volt!

- Anya, láttad már, hogy az erdő egészen tarka?

- Az erdő? – Az asszony arcán ismét elkínzott vonás jelent meg. – Nem, arra eddig nem értem rá.

Frida gyors mozdulattal felült. – Ma szép idő lesz, Anna. Nézz csak fel az égre. Ragyogóan süt a nap. Legyünk jó reménységgel!

- Jó reggelt, Frida! – Anna észbekapott, hiszen még nem is köszönt. - Annyira örülök, hogy itt vagy. Hasonlóképpen nyilatkozott Károly is, rögtön, miután felébredt.

- Úgy látszik, ide gyűlt a fél család. – Marion nyitott be az ajtón, és mögötte megjelent Valter.

- De jó, hogy a mienk vagy, Frida néni! Anya ilyenkor mindig örül.

Mikor egy nyugodt órácskában megpróbálta ezt édesanyjának még egyszer kifejtteni, Wattenné tehetetlenül vonogatta a vállát.

„Ernst, igazán nem tudom, milyen agyrém ejtett rabul. Azt kérde, mi marad meg az örökkévalóság számára. Egyáltalán, ki tudná megmondani, van-e élet a halál után? Minek törjem rajta a fejem? Fiam, a te gondolkodásod kisiklott valahol. Jóságos ég, van annyi mód jót tenni, segíteni e nélkül a kitekert mentalitású Üdvhadsereg nélkül is!”

„Ez igaz, mama – felelte a fiú -, de engem vonz ez a szervezet, mert lehetőséget kínál, hogy a legszegényebb, legzüllöttebb réteggel foglalkozzam, akikről sokan elborzadva visszahúzódnak. Örülnék, ha te is, papa is megértenétek az indítékaimat.”

„Nem, soha nem fogjuk a viselkedésedet megérteni, sem jóváhagyni” – felelte Wattenné felállva, s ezzel értésére adta a fiának, hogy nincs értelme folytatni a beszélgetést.

Ernst közölte a helyi Üdvhadsereg vezetőjével, hogy szeretne csatlakozni és elvégezni a kiképzést.

„Elismerésre méltó a döntése, doktor úr – felelte a kapitány -, de az a véleményünk, hogy ki-ki csak azt adhatja tovább másoknak, aminek maga is a birtokában van. A szegényeknek, hajléktalanoknak, kivetetteknek szükségük van kenyérre, otthonra, állásra, de mindenekelőtt Krisztusra. Ön nem tudja őket az iszákosságtól és más szenvedélytől megszabadítani, erre csak az Úr képes. Ezért meg kell kérdeznem öntől: milyen a személyes kapcsolata Krisztussal?”

„Hogy hiszek Istenben és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, az nyilván nem elég önnek” – felelte Ernst elgondolkodva.

„Valóban nem – felelte az Üdvhadsereg kapitánya barátságos határozottsággal. – A Szentírásban az áll: 'Az ördögök is hisznek Istenben, és rettegenek előtte.' Személyes kapcsolatba mindenki csak úgy kerülhet Krisztussal, ha felismeri, hogy megváltásra szorul, és hittel elfogadja, hogy Jézus az egyetlen út, mely Istenhez vezet. Nagyon meg tudom érteni, milyen nehéz önnek, mint kiváló nevelésben részesült személynek belátni, hogy teljes megújulásra van szüksége. Azonban nincs más út egyikünk számára sem, akik a bűn miatt elszakadtunk Istentől. Mert nincsen másban üdvösség – idézte a Szentírás szavait – nem is adatott az emberek között más név, amely által megtartatunk, csak Jézus neve. Ha ezt hiszi és a maga számára elfogadja, doktor úr, akkor beszélhetünk a csatlakozásáról.”

Ernst von Wattennek rá kellett ébrednie, hogy az Üdvhadsereg, nem lesz minden további nélkül oda a boldogságtól, ha egy doktorált pszichológust felvehet a soraiba. Bár méltatták a tudását, és értékelték, hogy valaki a felsőbb osztályból hajlandó pénzt, vagyont, tekintélyt maga mögött hagyni, de a legfontosabb feltétel a hit személyes megtapasztalásának bizonyossága volt.

Ernst lelkiismeretes önvizsgálatnak vette alá magát. Nem hagyta nyugton a kérdés: „Milyen a személyes kapcsolata Krisztussal?” A kis ének is ott csengett a fülében: „Csak mit az Úrért tettél szeretetből ...” Jézus iránti szeretetből? Tisztelte ezt a Jézust, csodálta, ismerte a tanítását, világos volt előtte, hogy nem járt a földön hozzá hasonló ember. Azt is hitte, hogy Isten Fia – de szeretni Őt? Ha becsületes akart lenni, ezt nem állíthatta magáról. Lehet szeretni valakit, akihez nem fűz személyes viszony? Hogy Jézust szeresse, ahhoz még túl kevésbé ismerte. Hirtelen rájött, hogy iskolás tudása, meg amit a konfirmációs oktatáson tanult és a templomban hallott, nem elég. Hát ilyen nehéznek nem képzelte az Üdvhadsereghez való csatlakozást. Mit tegyen, hogy viselkedjen, hogy megszerezze ezt a tapasztalatot?

Amikor következő vasárnap az esti összejövetel végén az igehirdető felszólította a hallgatóságot, hogy akik életüket teljesen Isten vezetésére akarják bízni, jöjjenek előre, Ernst von Watten az elsők között indult. Mellette egy züllött alkoholista térdelt arcán az iszákosság nyomásával, másik oldalán egy zokogó asszony, utána egy ápolónő és egy tizenhat éves tanonc. Közöttük térdelt Dr. von Watten, és imádkozni kezdett: „Istenem, gyermekkoromtól hiszek benned, de Krisztust nem tapasztaltam meg. Kérlek, bocsásd meg minden bűnömet. Úr Jézus Krisztus, add, hogy átélhessem az irántad való szeretetet olyan gyermeki módon, mint ezek az egyszerű emberek körülöttem!”

Miután Ernst elhagyta az összejövetelt, úgy érezte magát, mint akit kicseréltek. Legszívesebben még akkor este bement volna szülei hálószobájába, hogy beszámoljon a csodálatos élményről, de tudta, hogy nem értenék meg. Életfolytatásán kell megmutatnia, hogy valami új kezdődött benne.

Miután az apa tudomásul vette, hogy fiát nem tudja a szándékától eltántorítani, felszólította, hogy menjen külföldre. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy Ernst itt, a szülővárosában kiáll az utcára prédikálni az Üdvhadsereg uniformisában, és nevetség tárgya lesz.

Ernst elvégezte a kiképző iskolát, s utána egy nagyvárosba küldték, ahol tágas munkamezőt talált a társadalom perifériára sodródott, kallódó tagjai között.

Képességeinek megfelelően hamarosan rábízta a hetenként megjelenő újság szerkesztését. Miután napi munkáját az irodában befejezte, a fiatal embert éjfél utánig ott lehetett látni kék egyenruhájában a város hírhedt negyedeiben, néha társak kíséretében, sokszor egyedül. Megszólította a részegest, és hazakísérte, aki már nem találta az utat. Beszélt prostituáltakkal, és eltúrta, ha a legközségesebb, trágár módon szidták. Bejárt a börtönbe, rabokkal foglalkozott. Nem érezte könnyűnek a helyzetét. Egyszerű szobájában néha ránehezedett a magányosság. Honvágy gyötörte Svájci hazája után. De kirtartott.

Mivel nagyon igénytelen életet folytatott, ki tudott jönni igen csekély fizetéséből. Apját nyilván bántotta, hogy olyan keményen viselkedett a fiával szemben, és

Ernst nagyon csodálkozott, hogy időnként pénzt küldött neki. Sosem használta fel a saját szükségére, továbbbította rászorulóknak.

Ernst von Watten sokak számára lett áldás. Aki csak találkozott ezzel a szerény, mély hitű emberrel, éreznie kellett, hogy a láthatatlan világ erőiből él. Még fiatal voltam (vallja az író), amikor megismertem. Mély benyomást tett rám, és később, amikor magam is hasonló munkában álltam, csodálatot, őszinte megbecsülést éreztem iránta. Szó szerint értelmezte a Szentírás felszólítását: „Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit.” Senki nem mondhatná meg, hány embernek lett útmutató Ernst von Watten.

Nemrég kezembe került néhány levél, amiket élete utolsó éveiben írt nekem. Hogy mennyire az örökkévaló dolgokkal foglalkozott, az kitűnik a következő sorokból:

„Sokszor annyira vágyom az eljövendő örök élet után. Nem azért, hogy ott csendesen, nyugodtan pihenhessek, hanem hogy tisztább világosságban többet és jobban munkálkodhassam. Gondolataim újra meg újra a túlsó világba vándorolnak, ahol – őszintén szólva – már régóta sokkal inkább otthon vagyok, mint itt a földön ...”

E. D

„Jöjj szent közelébe ...”
Uram, egy röpke óra csak veled,
és bennünk máris mennyi változás!
Szívünk ledobja mind a terheket,
szomjas lelkünkben égi áradás.
Letérdelünk – köröttünk mély sötét –,
majd mintha szélvész üzte volna szét,
felállva nem látunk csak fényt, napot,
közel s távolban minden úgy ragyog.
Míg térdre estünk, gyötört a gyengeség,
felkelve duzzadó erőt kínál az ég.
Mért is tapad ránk annyi földi gond?
Elménk mért retteg s bánatban bolyong?
Csak küszködünk, erőnk meg egyre fogy,
a nyugtalanság vasbilincsbe fog –
hiszen csodás fegyvert adtál nekünk:
imádkozunk,
és nálad erőt, nyugtot, örömet lelünk.

*

Igéd, mint kincset rejtő bányamély.
Szép, tiszta fényű, drága ékkövet
kínál annak, ki azt kutat,
s megvetve minden talmi, rút, sekély
vásári holmit, más utat,
mint tisztát, égít nem követ.

/Ismeretlen német szerzőtől ford. ITné/

Kit küldjek el?

Régi történet, amit itt elmondok. Amikor elolvastam, olyan mély benyomást tett rám, hogy úgy láttam: ezt a történetet Dr. Duffról ismertté kell tenned, ahol

csak tudod, hogy sokan lássák belőle, mennyire képes valaki égni Isten ügyéért, és ennél a tűznél mások buzgósága is lángra lobbanjon.

Dr. Duff 1806-1879-ig élt. Ő volt a skót egyház első kiküldött misszionáriusa. Élete, munkája Indiához kötődött. Onnan tért vissza 1863-ban hazájába. A tétlenséget azonban nem ismerte. Szakadatlanul toborzott a misszió számára. Röviddel a halála előtt utoljára állt egy nagy egyházi gyűlés küldöttei előtt. Üzenete - mint mindig - Jézus Krisztus követének toborzása volt India számára. Beszéde közben eszméletlenül összeesett, úgy kellett kivinni őt. Amikor ismét felnyitotta a szemét, megszólalt: „Még nem fejeztem be a mondanivalómat. Vigyetek vissza a gyülekezetbe, hogy folytathassam!”

„Az teljesen lehetetlen” – tiltakozott az orvos. Magyarázta, hogy most mozdulatlanul fekdnie kell, nincs ereje a felkeléshez és beszédhez. Dr. Duff azonban nem engedett. Egyik oldalról az orvosra támaszkodva, másfelől az összejövetel vezetőjére, visszament a terembe. Amikor nagy keservesen felkapaszkodott a szószék lépcsőin, az egész gyülekezet mély tisztelettel egy emberként felállt.

Az idős misszionáriust hatalmas erő ragadta magával, és lenyűgöző beszédet tartott.

„Amikor Viktória királynő önkénteseket toborzott a háborúba, fiatal emberek seregestől tódultak a szavára. Most, hogy Jézus, a király szólít, senki nem mozdul a helyéről. Hát nincsenek már Skóciában fiatalok, akik a királyok Királyának rendelkezésére állnának országa szolgálatában? Ha senki nem jelentkezik, nem marad számomra más, mint hogy magam menjek ki újra. Öreg vagyok és legyengültem; prédikálni már nem fogok tudni. De egyet még tehetek: lefekhetem a Gangesz partjára, és ott meghalok. Ha az indiaiak látnak, tudni fogják: legalább egy ember volt még Skóciában, aki szeretett minket és törődött a lelkünkkel. Életét adta értünk.”

Ebben a pillanatban fiatalember egész sora ugrott fel a helyéről felkiáltva: „Megyünk Indiába!” Dr. Duff nem sokkal utána meghalt, de az öreg harcos le hanyatló kezéből a fiatalok feladatot, örökséget kaptak, és folytatták Indiában a skót missziót.

És ma? Támad-e visszhang a hívogatóra az Isten országában folyó munkához? Nagy szükség van készsége szívekre, készsége kezekre itt, saját hazánkban is. Mi lesz a gyermekeinkkel, a betegeinkkel, öregeinkkel, ha senki nem vállalja az ápolásukat, gondozásukat? Egyre inkább az lesz a helyzet nálunk is, hogy az utolsó öregek halálra dolgozzák magukat, miközben a fiatalok elzárják fülüket a szolgálatba hívó szó elől?

Milyen hatalmas eseménye a világnak, ha valaki hallja a hívást: „Kit küldjek el?”, és egyszerűen, engedelmesen ráfelel: „Itt vagyok, küldj el engem!”

A. P.

RÖGTÖNÍTÉLET

Ragyogó vasárnap délelőtt. Békésen zúgnak a harangok. Az utcákból innen is, onnan is emberek igyekeznek a falu két temploma felé. Az egyik kerítés mellett elhaladva

némelyek megütközve látják, hogy az ott lakó férfi megnyitotta udvarában a trágyagödöröt, és éppen két teli vödörrel ballag a háza mögötti kertbe. Az emberek megbotránkozva csóválják a fejüket erre a kihívó viselkedésre, a vasárnap ilyen megcsúfolására.

A szomszéd, aki nincs éppen elragadtatva a penetráns szagtól, bátorságát összeszedve odaszól.

„Hallod, nincs jobb tennivalód egy ilyen szép vasárnap délelőttön?” „Törődj a magad dolgával!” – hangzik a barátságatlan felelet. Hát békén hagyják a makacs különcöt.

Ott tumbol az udvaron féktelenül az ötéves fiú – réme az óvodának. Hirtelen rémült sikítás hasít a levegőbe. Az apa óriási léptekkel rohan a kertből az udvarra. Egy pillanat, s a gödörbe zuhant gyereket kihúzza. Leönti vízzel, hogy a mocsoktól megtisztítsa. A fiú él, de nincs eszméletén. Az előhívott orvos úgy hiszi, hogy sikerül megmentenie őt. Azonban másképp történik. A gyerek két óra múlva meghal.

A szerencsétlenség megfigyelőjében gondolatok támadnak. Mi lenne, ha Isten mindig azonnal megtorná parancsainak áthágását? Nem mutatja ez az eset napnál világosabban, milyen végtelen türelmet tanúsít velünk szemben az Úr napról napra? Az isteni irgalom és hosszútűrés milyen mélysége és gazdagsága lesz nyilvánvaló az életünkben! K.K.

Azonnal kelj fel!

Meghitt baráti körben Isten hűségének és vezetésének tapasztalatairól beszélgettünk. Ott mesélte a következő történeteket egy kedves testvérem, aki azóta bement az Úr nyugodalmába.

Zivataros, sötét őszi éjszaka volt. Tombolt a szél, súlyos esőcseppeket csapkodva az ablaktáblához. Nem volt könnyű otthagyni a kellemes, meleg nappali szobát, de korán lefeküdtem, és az ágyból figyeltem a vihar dühöngését.

Gondolatban sajnálkoztam munkatársaim felett, akiknek most a műszak végén még kétórát kellett a bányától hazáig megtenniük. S akkor hirtelen egy belső hang rám parancsolt. „Vigyél azonnal egy kosár élelmiszert X. özvegynek!”

Nekem viszont semmi kedvem nem volt otthagyni a jó, kényelmes ágyat, és kimenni a viharos éjszakába. Úgy gondoltam, ráérek ezt az utat holnap reggel megtenni. A hang viszont még kétszer félreérthetetlenül sürgetett. Felébresztettem a feleségemet, aki szememre vetette restségemet. Míg én elkészültem, ő telerakott egy kosarat élelmiszerral, s én a kegyetlen időjárás ellenére elindultam.

A lakáshoz közeledve halvány fényt láttam kiszűrődni a függöny nélküli ablakon, s megpillantottam X. asszonyt, aki a padlón térdelve a kezét tördelte.

Közelebb lépve hallottam kétségbeesett könyörgését. „Uram, te látod a helyzetemet, itt a négy kicsi gyermek, már egy falat kenyér sincs a házban, semmi enivaló, semmi tüzelő. Segíts, hogy nyomorultul el

ne pusztuljunk! Te mondtad, hogy az özvegyek támasza és az árvák atyja vagy!”

Megrendülve bekopogtattam az ablakon, és ami belépésem után lejátszódott, azt megpecsételte a közös hálaadás hűséges Istenünk felé, aki teljesítette ígérését: „Mielőtt kiáltanának, én felelek.”

A másik élményben néhány évvel később volt részem, amikor éjfél tájban a sürgető felszólítást kaptam: „Kelj fel azonnal, és menj X. testvérhez!”

Ismertem az illető problémáját. A legszebb férfikorban volt, és a foglalkozása következtében a tüdeje tele kóporral. Olyan súlyos asztma gyötörte, hogy kedélybeteg lett. A szenvedés miatt hitében is megrendült.

Most késedelem nélkül engedelmeskedtem a belső hangnak, és azonnal a testvér lakásához siettem. Odaérkezve az ablakon keresztül láttam, hogy a férfi az asztalon áll, és a lámpa kampójára erősített kötelet éppen a nyaka köré tekeri.

Kopogtatásom egy pillanat alatt észhez térítette, s miután beléptem a szobába, ezekkel a szavakkal borult a nyakamba: „Látom most már, hogy az Úr mégis szeret! Megszabadított a madarász tőreből, és nem engedte, hogy lábam meginogjon!” (Zsolt 91,3.) Fr. A. H.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Október 1. szerda

1Thessz 4,1-12

„...titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek.” (9)

A hívő körökben gyakran emlegetett megszentelődés Istennek örök terve az emberrel. Ez nem földi élettől idegen, elragadtatott lelkiállapotot, hanem hétköznapi tisztességet, jóindulatot jelent. A szeretet gyakorlása a megszentelődés fontos eleme, a minta pedig nem emberi érzelem, hanem az a szeretet, ahogyan Isten fordult a tőle elidegenedett, vele oly sokszor ellenséges, alaptalanul sértődött világhoz. Nagy kérdés, hogy tudunk-e ilyen szeretetet mutatni egymás felé.

Október 2. csütörtök

1Thessz 4,13-18

„...ne bánkódjatok mint a többiek, akiknek nincsen reménységük.” (13)

Az élet kiterjedése és folyamatossága a hívő ember bizonyágtételének meghatározó része. Naponta találkozunk a világban és szereteteink körében is a testi elmúlás különféle eseteivel. Ilyenkor a szívünk megtelik bánattal, máshogy látjuk az életünket meghatározó értékeket, és olykor bizony elveszítjük életkedvünket is. Az apostol nem a bánat ellen szól (adott esetben nem is tudna lebeszélni róla), csak arra bátorít, hogy ne feledkezzünk meg reménységünkről, az élő Isten ígérteréről, el nem múló szeretetéről és a halál feletti hatalmáról.

Október 3. péntek

1Thessz 5,1-11

„Mi...akik nappaliai vagyunk, legyünk éberek...” (8)

Krisztus eljövetele és így az örökkévaló atyai házba hazavezető ígérete az elmúlt száz évszázad minden keresztényének napi várakozása. Így kellene lennie ma is.

Pál kritikusan beszél azokról, akik hanyagul kezelik a veszélyt, nem tesznek megfelelő óvintézkedéseket. Csak a „sötétségben” élőket érheti meglepetés, mert a nappaliak még álmukban is a hit és szeretet valamint az üdvösség reménységének fegyvereit és védőöltözetét hordják, hogy bármelyik pillanatban készen állhassanak Uruk fogadására, „hogyan akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt éljünk övele” (10).

Október 4. szombat **1Thessz 5,12-28**
„Mindenben hálákat adjatok...” (18)

A levelet záró búcsúintelmek sokféleségéből azért emeltük ki ma ezt a figyelmeztetést, mert általános tapasztalat, hogy a hívő emberekre is hatással van az egész világot érintő, sajátos depresszió, ami gazdasági nehézségekben, terrorizmusban, szennyezett környezetben, különösen megszorított természeti katasztrófákban és az emberi kapcsolatokat érintő próbákban és konfliktusokban leli magyarázatát. Azonban Isten akarata („a Krisztus Jézus által”) más. Éppen a világra telepedő sötétség miatt szükséges, hogy a kihívottak közössége világító szövetség és tájékozási pont legyen.

Október 5. vasárnap **2Thessz 1,1-12**
„...dicsőíttessék meg a mi urunk Jézus Krisztusnak a neve tibennetek...” (12)

A második levél azzal folytatódik, ami az előző irat vége, hogy Krisztus teste várja Urának visszajövetelét. Az azt megelőző időben a kitartás, a hit, a szenvedés, szorongatás (4,5,6. vers) a meghatározó fogalmak. Isten népének azonban nem ez az örök sorsa, hanem a megdicsőülés a végkimenetel. Ami közelebb nézve teher, netán szegény, az az örökkévalóság távlatában el nem múló öröm és isteni méltóság. Ez foyogjon szemed előtt mindennapi harcaidban.

Október 6. hétfő **2Thessz 2,1-7**
„...ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől...” (2)

A Krisztus visszajövetelét megelőző idő legnagyobb próbája nem is a külső támadás, hanem a belülről jövő megosztottság és szakadás lesz. Ennek előjelei már az első gyülekezetben mutatkoztak, de napjainkban is láthatók. Senki sincs oltalom alatt a kísértésekkel szemben, a legkülönbek is megrendülhetnek és áldozatul eshetnek olyan okoskodásoknak, amiket Isten Igéjének egységes értelme nem igazol. Pál bölcsen látta, hogy a belső viszály mozgatói „lélek által” való vagy valami „beszédre” sőt akár neki „tulajdonított levél” álligazságaira hivatkozva tántorítják el az állhatatlanokat. Ma sincs ez másként. Kit hiú elméje, kit lelki beállítottsága, kit megnyerő, hízogó beszédek által bírnak rá, hogy adja fel szolgálatát és szolidaritását abban a körben, ahol az Úr eddig megáldotta, és kövessen új, lidérces fényeket.

Október 7. kedd **2Thessz 2,8-17**
„...gyönyörködtek az igazságtalanságban.” (12)

Mindenki ismeri a káröröm csúf bűnét, és azt a kísértést is, hogy alkalmazza ezt adandó helyzetben mások rovására. A történelemben gyakori az olyan időszak, amikor a hatalom igazságtalanságban gyönyörködő emberek kezében összpontosul. Sokszor azt képzeljük, hogy ebből nincs is kiút. De az Úr nem hagyja, hogy az igazságtalanság és a gonosz erőszak diadalmaskodjék. Egy napon győzelmet ül minden önkényuralom felett, és a megaláztatottak szeme láttára fosztja meg a gonosz erőket minden méltóságuktól. Az élet jelentéktelen területein se tartozz azok közé, akik gyönyörködnek az igazságtalanságban!

Október 8. szerda **2Thessz 3,1-5**
„...imádkozzatok értünk...hogyan meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől.” (1.2)

A hívő élet napi küzdelmet jelent saját gyarlóságainkkal, de kívülről érkező hatásokkal szemben is. Az Úr gyermekének élete mindig kihívást jelent a világnak, azoknak is, akik csak színleg, valamilyen haszon reményében tartózkodnak a Krisztus teste közelében. Nem szabad tétlenül várnunk, hogy valaki (esetleg az Úr) kérés nélkül megszabadít tőlük. Küzdj, imádkozz, tartsd nyitva a szemed, és légy bátor szembeszállni azokkal, akik befolyásra törekszenek teljesítmény és jóakarattal nélkül.

Október 9. csütörtök **2Thessz 3, 6-18**
„...meg ne restüljete a jó cselekvésben.” (13)

Bizony Isten népe között is gyakori vendég a dologtalan, ingyenélő, lusta ember. Pál attól sem riadna vissza, hogy az illetet a közösség megszégyenítse és elhatárolódjon tőle. De nemcsak az önfenntartás terén tapasztalható hanyatlástól, hanem a jó naponkénti cselekvésében való megrestüléstől is óv. Igen, lehet a maga dolgában szorgalmas ember Isten országa szempontjából henye, ingyenélő. Vigyázz és küzdj e kísértés ellen!

Október 10. péntek **1Tim 1,1-10**
„...a törvény jó, ha valaki törvényszerűen él vele.” (8)

A hívő ember csodálatos szabadságát emlegetve oly sokan lesznek törvényszegőkké és kedveznek a követelőző testnek. Pál, az újjászületett, tiszta szívű farizeus jól ismeri a törvény igazi értékét, és igaza van, amikor állítja, hogy az isteni szabályok nélkülözhetetlenek. Főleg azok esetében, akik hajlanak a „törvénytapsásra”, engedelmességre és mindazokra a kihívó cselekedetekre, amelyek egyébként egy átlagos társadalomban megtűrt, mindennapos dolgok, Isten értékrendjétől azonban idegenek. Ne félj a törvénytől, ne harcolj ellene, nem ellenséged. Isten olyanokat keres, akiknek ez az iga természetes és könnyű.

Október 11. szombat **1Tim 1,11-20**
„...azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését példa gyanánt...” (16)

A törvénytisztelő ember (ilyen volt a buzgó Saulus-Pál előélete) ugyancsak félreértheti az Úr akaratának lényegét, szüksége van Istennek nemcsak a türelmére, hanem Krisztusban adott megváltó kegyelmére is. Pál egyenesen azt sugallja, hogy ha ő részesülhetett Isten jóindulatában, akkor erre bárki számíthat. Fogadjuk el ezt az egyáltalán nem álszerű, önkritikus bizonyosítást, és támaszkodjunk hittel az Örökkévaló mindenkire kiterjesztett jóindulatára.

Október 12. vasárnap **1Tim 2,1-7**
„...Istenünk...azt akarja, hogy minden ember üdvözljön...” (3-4)

Isten minden akarata akadálytalanul valósult meg ebben a világban. Egyetlen dologban korlátozta viszont mindenhatóságát: amikor az embert saját képére teremtette. Így lehetséges, hogy üdvösségünk dolgában az Örökkévaló szándékai csak a mi együttműködésünkkel érhetnek célt. Ez tehát arra ösztönöz, hogy ne mondogassuk: nincs számunkra bocsánat és remény. Isten akarja az üdvösségünket. Tegyük fel becsülettel a kérdést, hogy mi is akarjuk-e.

Október 13. hétfő **1Tim 2,8-15**
„...az asszonyok...ékesítsék magukat...jó cselekedetekkel.” (9-10)

Mióta a világ világ, az emberek (különösen a nők) sok gondot fordítottak megjelenésükre. A föld alól kikerülő legrégebb leletek közt nagy számban vannak ékszerek, tükrök és egyéb szépművészeti kellékek. Természetes igényünk, hogy külső értékeinket aláhúzzuk, megjelenítsük. Az apostol azonban arra int, hogy van olyan ékesség, amely meghaladja az arany, ezüst, gyöngy, drága kelme és egyéb eszközök értékét. Ez a jó cselekedetekre való készség, és azok állandó, kedves gyakorlása. Ennél jobban semmi nem tehet szépé és vonzóvá. Ezzel korlátlanul ékesítheted magad.

Október 14. kedd **1Tim 3,1-13**
„...jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól.” (7)

A fejezet a püspök és a diakónus alkalmasságával foglalkozik. Pál szempontjai ésszerűek és gyakorlatiasak (legyen feddhetetlen, józan, mértékletes, vendégszerető, gyermekeit engedelmségben tartó stb.). Érdekes viszont az Ige elvárása, amely szerint nem elég a belső megbecsültség, hanem szükséges, hogy a közösséghez szorosan nem kötődő vagy egyenesen kívülálló emberek körében is elfogadott legyen az előjáró. A külvilág nem ellenséges ország, mellyel szemben minden eszköz elfogadható, s a hozzánk nem tartozók nem legyőzésre vagy meghódításra váró idegenek. Mindannyian Isten nagy családjához tartozunk, ha különbözünk is, ezért komoly elvárás, hogy megfelelő kapcsolatokat ápoljunk.

Október 15. szerda **1Tim 3,14-16**
„...Isten megjelent testben...” (16)

A levél rövid, hitvallási jellegű összegzést is tartalmaz arról a sokat vitatott és megkerülhetetlen kérdéstről, hogy egyrészt kicsoda Jézus Krisztus, másrészt mi Isten szándéka az emberrel. A láthatatlan Istennek vannak e földön látható jelei: ilyenek alkotásai az anyagi és az élő világban. De látható lehet az emberi történetben is. A kérdésre, hogy milyen lenne Isten, ha ember volna, az elsődleges válasz Jézus Krisztus, de van, szükséges hogy legyen erre a felvetésre személyes feleletünk is. El kell jutnunk annak az isteni tökéletességnek bemutatására, hogy a világ látva jó cselekedeteinket dicsőítse mennyei Atyánkat.

Október 16. csütörtök **1Tim 4,1-5**
„...semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal...” (4)

Tisztességgel nem képzelhető, hogy tetteinket megszentelhetjük, ha bűnös dolgot cselekedve közben hálaimát mondunk. Mindenért hálát kell adnunk - az eledelért, a párkapcsolatért, földhöz kötött életünk számtalan egyéb dolgáért. Vannak túlbuzgó, önjelölt küldöttek, akik nem Isten akaratát, hanem saját normáikat vagy tévhitüket képviselik. Ők akarják megmondani, hogy mi kedves Isten előtt, anélkül hogy erre felhatalmazásuk lenne. A Lélek által vezérelt ember azonban meg tudja különböztetni ezt a testvéri intéstől. Megtisztított lelkiismerete el is árulja, mi az a cselekedet vagy életforma, amely hálaadással folytatható.

Október 17. péntek **1Tim 4,6-16**
„...gyakorold magadat a kegyességre...” (7)

A hívő élet munka is. Van, aki szeretné csak úgy átélni, mint a fizikai létet pedig még az egészségünket is őriznünk kell, testünknek is szüksége van karbantartásra. Miért lenne másképpen örökkévaló, lelki dolgainkkal? A kegyesség gyakorlását bizonyos dolgok (pl. „vénszszonyos mesék”) tudatos kerülése és más dolgok ugyanilyen eltökélt cselekvése jelenti. Ne sajnáld az időt és energiát lelki életed építésére, új embered megőrzésére!

Október 18. szombat **1Tim 5,1-8**
„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta és rosszabb a hitetlennél.” (8)

Milyen sokan vétkeztek azzal a felkiáltással, hogy első az Úr ügye, és aztán a család vagy házastárs! Pedig Isten ilyen hátrányos megkülönböztetést nem kíván, sőt aki a szolgálatba menekül vagy inkább lelki gondozást más, mint társát, gyermekét, szüleit, az nem számíthat Isten jóváhagyására és bátorítására. Ne hanyagold el azt, akinek megfogadtad, hogy sem jóban sem rosszban el nem hagyod, és ne szorítsd háttérbe azokat, akiknek gondozására világi törvények is köteleznek. Nincs Isten országának nagyobb ügye, amit ez elé a kötelesség elé helyezhetnél. Isten akarata, hogy elsősorban a rád bízottakért állj helyt.

Október 19. vasárnap **1Tim 5,9-16**
„...ne terheltesse meg a gyülekezetet, hogy azokat segíthesse, akik valóban özvegyek.” (16)

Az egyház fontos feladata, hogy a rászorulókat támogassa. Itt is egy belső körből kiindulva kell eljutnunk addig a pontig, ameddig lehetőségeink ezt biztosítják. De a gyülekezeten belül is bölcsen meg kell vizsgálni, hogy kik azok, akik valóban támasz nélkül állnak. Őket kell előnyben részesíteni szemben olyanokkal, akik szívesen terhelik gondjaikat a közösségre. Vállaljuk inkább a megbántódottak és a fölöslegesen csalódottak lelkigondozását ahelyett, hogy a közösség korlátozott anyagi lehetőségeit azok élvezzék, akik érdekeiket ügyesebben érvényesítik, nem pedig a leginkább nélkülözők.

Október 20. hétfő **1Tim 5,17-25**
„Presbíter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra.” (19)

Az élen járók, akiknek dönteniük kell igazság vagy anyagi rászorultság kérdéseiben, bizony gyakrabban lesznek a harag céltáblái, könnyebben születnek róluk pletykák, névtelen levelek. Azonban kisebb kockázat munkában hagyni valakit, ha nincs is környezetükben két-három tisztességes ember, akik a vele kapcsolatos kritikát névvel vállalják, mint a lejáratás és suttozás szándékának engedve elmozdítani posztjáról azt, aki rátermettsége és megbecsültsége alapján került oda.

Október 21. kedd **1Tim 6,1-2**
„...az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintésék...” (1)

Abban a korban szolgáltnak nevezték azokat, akikről Pál most beszél, ma alkalmazottaknak hívjuk őket. Olyan személyek, akik munkaerejüket és hozzáértésüket tudják csak biztosítani egy vállalkozásban. Ha hívő emberek, semmiképpen nem ellenségei vagy ellenérdekelt felei munkaadójuknak. Ez nem jelenti, hogy az igazságtalanságoknak, kihasználásnak, vagy feljebbvalóik törvénytelen szándékának néma áldozatai. Mostani helyzetük földi szerep, hiszen amúgy a végtelen hatalmú Úr gyermekei, és így örökös társai a Krisztusnak. Miért is zavarná önérzetüket, hiúságukat, hogy csupán beosztottak?

Október 22. szerda **1Tim 6,3-5**
„Azoktól, akik ilyenek, eltávozzál.” (5)

A szolgálatra elhívott személynek nem kell mindenkivel vég nélkül eltúrníe és elszenvednie. Pál bölcsen látja a mindenkori bajkeverőket (itt „másképpen tanítóknak” is nevezi őket), akik nem követik „a mi Urunk” egészséges beszédeit, akik hajlanak a felfuvalkodottságra, öntörvényűsége, akik állandóan vitatkoznak, szóharcokat provokálnak, irigységet, viszálykodást, rosszakaratú gyanúsításokat gerjesztve, hiábavaló torzsalkodásokat előidéz, kezelhetetlen emberek. A kudarc rossz ízet is vállalva inkább hagy-

juk sorsukra őket, mint hogy újabb és újabb lehetőségek nyíljon bomlasztani, szétszaggatni a közösséget.

Október 23. csütörtök **1Tim 6,6-16**
„...nagy nyereség az Istenfélelem megleléssel.” (6)

Mai Igénk ezt az elégedettséget személyes anyagi jólétünkre érti. Szabad továbbvinnünk az evangéliumot, keresnünk és építenünk Isten országát fáradhatatlanul munkálkodva jó ügyekért, lelkiismeretesen gondoskodva a ránk bízottakról, de nem a mi perspektívánk az egyéni meggazdagodás, másokkal való versengés. Nekünk nem a világgal kell lépést tartanunk, Urunk fenségesebb célokat szab elénk. Gyakoroljuk magunkat a meglelézés tudományában!

Október 24. péntek **1Tim 6,17-21**
„...legyenek gazdagok a jó cselekedetekben...” (18)

Az előző szakaszban az apostol óva intett a meggazdagodásra való igyekezettől. Most azokat szólítja meg, akiknek a jólét születésüktől fogva adott. Nem kell emiatt szégyenkezniük, de szabad tudniuk, hogyan szolgálhatják lehetőségeikkel Isten országát. Pálnak az ő számukra is van üzenete: kivételes lehetőségek, hogy sokakkal jót tegyenek. Isten áldja meg, tegye érző szívűvé, adakozóvá és bölccsé a gazdagokat!

Október 25. szombat **2Tim 1,1-12**
„Hálát adok az Istennek, akinek szolgálók őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel...” (3)

Pál számára a megtérés nem egy eltékozolt élet feletti kesergés és megbánás gyümölcse volt. A valóságot mondja, amikor nemcsak saját korára, hanem családjára, elődeire, őseire gondol. Azokhoz számítja magát, akik a zsidóságon belül mindig buzgón keresték Isten országát. A valódi ébredésre és megtérésre azonban neki is szüksége volt, hiszen buzgó vallásossága fordította szembe az evangélium élő üzenetével és a Megváltóval. Így lett generációk hitét folytató emberből az Úr elhívott szolgálója. Mint ilyen bátorítja azt, aki majd nyomába lép, és továbbviszi, amit az apostol a jó hagyományok után új látásra ébredve elkezdett. „Őseinktől” eljuthatunk-e az utódokhoz, mindazokhoz, akik ugyancsak szolgálni akarnak az Úrnak jó lelkiismerettel?

Október 26. vasárnap **2Tim 1,13-18**
„Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind...” (15)

A kudarc (nemcsak az átmeneti) éppúgy jele az életnek Isten országában, mint a növekedés. Ezért soha ne vonj le elhamarkodott következtetéseket abból, ha valahol egy jól megkezdett munka összeomlik. Isten népét számtalan kísértés és próba éri. A pusztai vándorlásban is kettő kivételével minden Egyiptomból elinduló felnőtt odaveszett. Isten mégis továbbvitte az ő ügyét és építette országát. Timótheus számára nem jelent feldolgozhatatlan terhet, hogy olyan pillanatban lép mestere nyomdokába, amikor a munkát ilyen veszteségek érik.

Október 27. hétfő

2Tim 2,1-7

„...nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.” (5)

A sportvilág hangos a doppingbotrányoktól és azoknak a csalásoknak a híretől, amelyek különféle játékok kísérői, ahol az eredményekre nagy összegű fogadásokat kötnek az emberek. A csaló is küzd, sőt lehet, hogy mindenki másnál jobban kockáztatja az egészségét. Mégsem kaphatja meg a győztesnek kijáró elismerést, ha a saját szabályai szerint akar nyerni. Miért volna másként a mennyei küzdőtéren? Ott sem mi szabjuk meg a törvényeket és a mértékeket, hanem örökkévaló Mennyei Atyánk. Tartsd magad azokhoz, ha versenyben akarsz maradni.

Október 28. kedd

2Tim 2,8-13

„...ő hű marad...” (13)

Ki ne szorongott volna már amiatt, hogy lelki teljesítménye elegendő lesz-e vajon Isten jótetszésének elnyeréséhez? Pál, miközben hűségre, buzgóságra, még a szenvedés vállalására is bátorít, világossá teszi, hogy nem saját hitünk vagy hűségünk szerez nekünk üdvösséget, hanem Isten mindentől független, önmagából fakadó hűsége, amely még a mi hűtlenségünk ellenére is működik. Mert „ő magát meg nem tagadhatja”, mert Istennek teremtményei iránt érzett szeretete és elkötelezettsége megváltozhatatlan és kikezdetlen.

Október 29. szerda

2Tim 2,14-21

„...beszédük, mint a rákfekély terjed...” (17)

A név szerint is megjelölt Himenéus és Filétus ugyanúgy tagjai voltak az első egyháznak, mint Pál. Vakmerően tanították téziseiket, melyeket sem Isten Igéje, sem a tapasztalat nem igazoltak. Döbbenetes, de tény: hatásuk adott pillanatban erőteljesebb volt, mint az apostolé. Valami furcsa belső vonzalom munkál bennünk olyan tanok iránt, amiket valaki ellenállhatatlan, sőt olykor gátlástalan magabizottsággal hirdet. Ma sincs ez másképp, de bátorítson a Timótheusnak küldött üzenet minket is: igyekezzünk Isten előtt becsületesen megállni, és „álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja” (19).

Október 30. csütörtök

2Tim 2,22-26

„...talán...felocsúdnának az ördög töréből...” (25-26)

Úgy tűnik, az egyik legfontosabb tennivalót az apostol abban látta, hogy utódját megerősítse a szóbeli ütközések veszélyeivel szemben tartalmi és módszertani vonatkozásokban. Nemcsak a világosan felismert igazságokhoz kell hűségesen ragaszkodnunk, szükséges kerülnünk a szóharcokat, a másik ingerült kioktatását, a türelmetlen visszacsapást is, hiszen a cél az eltévedtek megkeresése és megnyerése. A minta pedig ebben a jó pásztoré.

Október 31. péntek

2Tim 3,1-17

„De te maradj meg azokban, amiket tanultál, és amik reád bizattak...” (14)

Ma a reformáció napja van. Sokan mint új történelmi kort ismerik csupán, s csak halványan emlékeznek arra, hogy ez az egész világot felforgató változás Isten Igéje hatalmának a felismeréséből indult el. Természetesen óriási a kísértés, hogy a különféle hatalmak képviselői Isten Igéjét saját politikai célkitűzéseik igazolására, támogatására használják fel. Ez is tévút, és ezzel szemben is időszerű a Timótheusnak adott apostoli intés: a hívő ember megmarad az Igének embert átalakító hatása alatt, mert valóban igazságos világot csak Isten szava és akarata által vezérelt szívvel lehetne teremteni. - ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

„Örvendezz a te ünnepeden...”

Hálás a szívünk Isten iránt, mert 10. születésnapját ünnepli a békásmegyeri egyházközség temploma, a Megbékélés Háza. Az épület felavatására 1998. október 3-án került sor, a gyülekezet akkor költözhetett át egy lakótelepi ház pincéjéből a templomba. Az azóta eltelt időben sokféle programnak adott otthont.

A vasárnapi és hétköznapi istentiszteletek mellett kilenc esztendeje beindult koncertsorozatunk, aminek keretében minden hónap utolsó hétfőjén klasszikus zenét hallgathatnak az érdeklődők.

A parókia és a gyülekezeti terem 2006 decemberében épült meg, s attól a hónaptól már a pénteki ún. Beszélgető Sarok programban hetenként közéleti személyiségeket látunk vendégül, akik bemutatják azt a fontos területet, amellyel foglalkoznak, és tea, zsíros kenyér fogyasztása mellett szívesen válaszolnak a hallgatóság kérdéseire. Járt közöttünk (csak néhányat említve): Faragó Sándor (a pingpong-doki), Fellegi Ádám és Balatoni Péter (zongoraművészek), Singer Magdolna (gyászterapeuta), Vámos Miklós (író), Czeizel Endre (genetikus), Mécs Imre (politikus), Bognár Róbert (műfordító) stb.

Több ízben vendégül láttunk izraeli fiatalokat a leginkább támadott észak-izraeli településekről, fogadtunk sok gyermeket (köztük hátrányos helyzetűeket és fogyatékosokat) játszóterünkön. Az állatok jelenléte (lovak, csacsi, bárányok, nyuszi) még nagyobb élménnyé teszi számukra az ott tartózkodást.

Kétszer tartottunk már női konferenciát, és több tábornak is adtunk helyt. Sok házassulandó kérte itt az áldást az előttük álló életútra, sok keresztelés történt, és sokan búcsúztak az örökkévalóságba távozott szeretteiktől e falak között.

A tízéves jubileum megünneplésére **2008. október 4-én (szombaton) 11 órakor** kerül sor, melyre mindenkit szeretettel várunk. A rendezvény közös ebéd után kb. 15 órakor ér véget. Cím: **Budapest (Békásmegyér), III. ker., Királyok útja 239. (Királyok útja és Hadrianus u. sarok).**

Tömegközlekedéshez az Árpád-híd pesti hídfőjétől induló 34-es, vagy az Árpád-híd budai hídfőjétől, a Szentlélek térről induló 134-es buszt érdemes igénybe venni. Mindkettővel a végállomásig (Újmegyeri tér) kell menni, innen már látszik a templom.

Kérjük, hogy aki részt óhajt venni, a (06-1)577-05-15-ös telefonszámon értesítsen bennünket szándékáról (hétköznap 8.30 és 16.30 között) vagy a kommunikacio@wjlf.hu e-mail címen.

*

Szeptember elsején abaújkéri, beregdaróci, gemzsei, gyürei, jándi, márokpapi, szegedi, Budapesten a VIII., X. és XVIII. kerületi iskoláinkban és óvodáinkban mintegy 1500 fővel kezdtük meg az új iskolaévet.

Már meglévő Wesley-intézményeink ettől az évtől újakkal bővültek: egy közel 150 fős általános iskola és óvoda Gulácson, valamint a Dunaújvárosi Művészeti Intézmény „Wesley Da Capo” néven mintegy 200 diákkal. Kérjük a testvéreket, gondoljanak az intézményeinkben tanuló halmozottan hátrányos helyzetű gyermekekre, akik között kiterjedt szociális munkát is kell végeznünk.

*

Nagy örömünkre (közel két hétig) ismét körünkben tartózkodott Bruce és Kay Kline, a kedves amerikai házaspár. 1992-ben látogattak először hozzánk, 1994-1995 között egy évet töltöttek Magyarországon. Azóta folyamatosan jöttek, eleinte évente kétszer, mostanában egyszer. 85. évük felé közeledve rendre úgy búcsúznak, hogy nem terveznek több magyarországi utat, valami mégis mindig ide vonzza őket. Legutóbb a szegény gyerekek cipővásárlásához rendeztek gyűjtést Amerikában (ahogy mi is meghirdettük ezt lapunkban), és ezt az akciót így több ezer dollárral tudták támogatni.

Idén már érkezésük napján eljöttek a hajléktalanoknak rendezett hangversenyre, melyen Balatoni Péter zongoraművész játszott a Fütött Utca figyelmes hallgatóságának. Sok évnyitón megfordultak, részt vettek a Wesley János Lelkészképző Főiskola (WJLF) szenátusi ülésén (az irányító testület tiszteletbeli elnöke Dr. Bruce Kline), és meglátogatták budapesti iskoláinkat is. Bruce prédikált gyülekezeteinkben, köszöntötte a WJLF évnyitóján és diplomaosztóján egybegyűlteket. Jelenlétük mindnyájunk számára áldást jelentett. Szeretettel várjuk vissza őket!

*

Szeptember 6-án tartottuk a főiskola évnyitóját. Ebben az évben 831 hallgató iratkozott be. Ugyanezen a napon vették át diplomájukat végzős diákjaink, összesen 169-en. Majd közös ebéd után 15 órától a Wesley-nap keretében Bálint András színművészenek, a Radnóti Színház igazgatójának előadásában Radnóti-est című megrendítő, szép műsoron vehettek részt az érdeklődők.

Jövő évtől a végzős hallgatók év végén kapják meg diplomájukat, s az évnyitó és a Wesley nap is különválik.

*

Az APEH hivatalos értesítése alapján egyházunk számára 3 875 058 forintot hoz a mi javunkra rendelkezők 2007. évi személyi jövedelemadójának 1%-a. Köszönjük mindazoknak, akik ilyen módon is bátorítva minket hozzájárulnak munkánkhoz.

Hasonlóképpen köszönetet mondunk azoknak, akik Szjajuk másik 1%-át a Wesley János Lelkészképző Főiskolának ajánlották fel. Ennek várható összege 253.890 Ft, ami 3,5-szeres növekedést jelent a tavalyi évhez képest.

*

Megjelent az Oltalom Karitatív Egyesület 2007. évről szóló beszámolója. Aki szívesen olvasná, kérjük, jelezze a kommunikacio@oltalom.hu e-mailen vagy a (06-1) 577-0515-ös telefonszámon.

*

Ezúton mondunk köszönetet azoknak is, akik a Bakti családnak adományt küldenek. Olyan sokan vannak, hogy nehéz lenne a neveket felsorolni. Isten áldjon meg mindenkit, aki nyitott szívvel, cselekvésre készen él, és ahol szükség van, ott segít! (Kérjük, pénzküldeményeiknél **mindig** jelezzék, hogy milyen célra szánják!)

TARTALOM

„Urunk szava, te égi tűz ...”	1
Primus Truber	2
Nem csupán kenyérral él az ember	2
Aki ebből a vízből iszik	3
Uram, segíts!	3
Ketten örölnék együtt	3
Teljes szívedből, teljes lelkedből	3
„Jöjj szent közelébe ...” /vers/	6
Kit küldjek el?	6
Rögtönítélet	6
Azonnal kelj fel!	7
Még egy perc	7
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalaiban.